

udlignes og dermed det afgørende Skridt være gjort til den endelige Virkeliggørelse af Menneskenes gamle Drøm om en broderlig Forstaaelse mellem alle Jordens Folkeslag.

Per skottede ved disse Ord et Par Gange hurtigt over til hende og blev lidt rød. Han havde aldrig selv betragtet sin Virksomhed fra det Synspunkt men følte sig overordentlig tiltalt af af at se sit Kanalprojekt stillet i en saa ophøjet Ides Tjeneste.

Saadan gik det ham iøvrig bestandig overfor hende. Det var med hendes Ord som med Nathans Bøger, de kunde glimtvis ligesom lynbelyse fjerne og fremmede Tankeegne, der virkede som en lokkende Aabenbaring. — — Hvor hun er klog! tænkte han ofte, naar han sad overfor hende og betragtede hendes sære, sfinksagtige Træk, og han kunde da have en helt eventyrlig Fornemmelse af at sidde Ansigt til Ansigt med en ungdommelig Sibylle. I saadanne Øjeblikke voksede hun ud i det overnaturlige, blev selve Visdomsdybets uudgrundelige Bevogterske.

„Jeg vilde ønske, jeg havde kendt Dem for længe siden, Frøken.“

Skønt han gjorde sig Umage for at lægge lidt Lystighed i Stemmen, hørte han godt, hvor flovt det lød. Jakobe smilte da ogsaa paa en Maade, der ikke kunde smigre ham. Alligevel blev han ved:

„Ja, det var naturligvis dumt sagt. Men det er nu ikke desmindre sandt, — jeg gaar virkelig i denne Tid omkring med en Fornemmelse af, at jeg først nu begynder at blive rigtig Menneske. Og det har De en Smule Del i, Frøken ... enten De saa bryder Dem om det eller ej.“

„Hvad Slags Skabning mener De da at have været før?“

Det varede lidt, før han svarede:

„Husker De ikke fra Deres danske Læsebog et Sagn om en Bakketrold, der krøb op gennem en Muldvarpetue for at leve mellem Menneskene men nøs ganske forskrækkeligt, hvergang Solen brød gennem Skyerne? — Aa, jeg kunde fortælle Dem en lang Historie derom!“

Og, bedst som de sad, begyndte han virkelig at lukke noget af sit Allerinderste op for hende. Idet han gav efter for Trangen